

ИССУМБОСИ

И(Яп)
1-88

Одна из самых популярных
японских народных сказок
о крохотном мальчике Иссумбоси,
умном, храбром и трудолюбивом.

Переказано за виданням:

虎の 一寸法師

4803020000—234 БЗ—5—25.84.
I—М206(04)—84

© Видавництво «Веселка»,
1984, переказ українською
мовою, ілюстрації

Давно колись жили собі чоловік і жінка, та не було в них дітей. А тому ходили вони щодня у храм молити богів, щоб ті послали їм хоч би малесенького хлопчика.

І от одного дня знайшовся в них синок завбільшки з мізинчик.

— Ой, який гарненький хлопчик! — раділа мати.

— От скоро він підросте і нам допомагатиме! — тішився батько.

„Всі з цього дивувалися, а діти інколи його дражнили.

Минув час, і якось, надумавши вибитися в люди, Іссумбосі впав навколішки перед батьками й попросив:

— Будь ласка, відпустіть мене в столицю!

Спочатку батько й мати розгубилися ~ не знали, що відповісти, але згадавши, який Іссумбосі розумний, згодилися його відпустити. Мати дала йому голку, і хлопець зробив собі з неї меч.

Вранці всі троє подалися на берег річки.

— До побачення! — гукнув Іссум-босі й поплив униз за течією в чайній чашці, веслюючи хасі¹.

Через кілька днів добрався він до столиці, переповненої людьми, каретами і кіньми.

— Оце так столиця! — мовив хлопчик, прошмигуючи під ногами у людей.

¹ Х а с і — дерев'яна паличка для їди.

Невдовзі його увагу привернув величезний чудовий будинок.

— Дозвольте зайти! Дозвольте зайти! — гукав Іссумбосі щосили, стоячи на ганку.

За якийсь час двері відчинилися, і на порозі з'явився ошатно вбраний вельможа.

— Дозвольте зайти! — так само голосно повторив Іссумбосі.

— Цікаво, хто це гукає?
Спантеличений вельможа огля-
нувся навколо.
— Я тут! Я тут!
Іссумбосі вибрався на гета¹ і за-
тупцяв ногами.
— Ого, який дивовижний чоло-
вічок!

¹ Гета — дерев'яне взуття з високими підставками.

Вельможа посадив Іссумбосі на долоню.

— Мене звати Іссумбосі. Я хотів би стати вашим слугою,— мовив хлопчик.

— Гаразд, я візьму тебе на службу.

Вельможі сподобався цей маленький, але жвавий хлопчик.

Іссумбосі був працювятий і кмітливий, а тому всі в домі його любили. Та найбільше він припав до серця дочці багатого вельможі.

Якось Іссумбосі супроводжував її до храму. Побоюючись, щоб на хлопця не наступили ногою, дочка вельможі посадила його за пояс свого кімоно¹.

Кімоно — японська національна одежа.

Коли ж вони поверталися додому, в темній вуличці на них раптом напали два *оні* — чудовиська в людській подобі з бичачи рогами й тигрячими іклами.

— Стривайте! Я вам покажу!

Іссумбосі вискочив з-за пояса дівчини і замахнувся мечем-голкою.

— Ха-ха-ха-ха! Що це за малюк? — вигукнув один з напасників і, схопивши Іссумбосі ручищем, кинув його сбі в пашу.

Іссумбосі був маленький, а тому міг вільно бігати в животі чудовиська і колоти його мечем.

— Ой, болить! Ой, болить!..— заволато чудовисько і, виплюнувши хлопчика з пащі, дременуло світ за очі.

Тоді Іссумбосі стрибнув на обличчя другого чудовиська й виколов йому мечем око.

— Ой, рятуйте! Рятуйте! — зарепетував другий напасник і, затуливши руками обличчя, кинувся навітіки.

Коли Іссумбосі опам'ятався, то побачив перед собою на землі маленький чарівний молоток — найдорожчий скарб чудовиськ.

Дочка вельможі махнула цим молотком і мовила:

— Іссумбосі, стань великим!

І тоді зробилося чудо: Іссумбосі почав рости і за мить перетворився на вродливого юнака.

Кажуть, що незабаром після того Іссумбосі оженився з дочкою вельможі, викликав до столиці своїх батьків, і всі вони зажили разом у добрі та щасті.

